

Ümit İlter

karanfil halayı

TAVIR
YAYINLARI

*bir de bizim için dokunun şu tetiğe
kalmazsa merminiz
bir haber salın
yüreğimizi alın da
parça parça sıkın düşmana
el ayak çekilir*

*koğuş ıssızlaşır sonra
diğerleri yatmıştır*

*bir biz kalırız
gözümüz yıldızlara takılı
geceyi koklarız*

ne çiçek

ne ten

ne de başka bir şey

*barut kokusu sinmiştir belki geceye
bir solukta çekeriz hüznü
eylemlerden uzak kalmışız*

tutsak edilmişiz

oysa ne çok isterdik

sizinle olmayı

KARANFİL HALAYI

İÇİNDEKİLER

- 1- SON EYLEM
- 2- DİNLE!
- 3- KAVGA SAĞANAĞI
- 4- BİR ŞEY SÖYLEME
- 5- KAN KIZIL
- 6- KORKU ÜZERİNE DÖRTLEME
- 7- “YAŞAMI ÇOĞALTMAK”
- 8- “İŞTE BÜTÜN MESELE”
- 9- SAVAŞ ARKADAŞLARIMA
- 10- SARILMIŞIZ BİR BAHAR GECESİNDE
- 11- BİR CAN DAHA
- 12- DEME BANA
- 13- YETİM KALAN BEBELER MASALI VE GERÇEK

- 14- ÖZLEM
- 15- ESKİ VE YENİ
- 16- DERİNLİK
- 17- BEDENİMİZ SİLAHIMIZDIR ŞİMDİ
- 18- ANSIZIN
- 19- MUTLULUK
- 20- İŞKENCEDEKİ YOLDAŞLARA 1-2
- 21- SÖZ
- 22- “KÜÇÜK BURJUVA İÇİN ÜÇLEME”
- 23- ÖNCEKİ VE SONRAKİ
- 24- NÖBETÇİ
- 25- GÜLÜMSEYELİM
- 26- YAĞMUR YAĞIYOR
- 27- ÇOCUKLAR ERKEN BÜYÜR
- 28- ÖLÜMÜDE ZULUMÜDE YENEN CAN’LARIMIZA
- 29- ARABESK AŞKLAR İÇİN SATIRLAR
- 30- ÖZGÜRLÜK DEDİĞİN NEDİR?
- 31- BERFİN
- 32- KARANFİL HALAYI
- 33- “VARSA CESARETİNİZ GELİN” SIRRI
- 34- ULUCANLAR, KANLI BİR SEHER TÜRKÜSÜDÜR
- 35- DEDİLER VE DEDİM Kİ
- 36- TÜRÜNÜN SON ÖRNEĞİ BİR HAİN’E
- 37- SEVGİLİYE MEKTUP
- 38- TAHİR’İN BOYNUNUN BORCU
- 39- EN OLMADIK YERDE DOKUNURUM SAÇLARINA
- 40- BERDAN’A...

ÖNSÖZ

Devrimciler nasıl yaşar, nasıl düşünür, nasıl severler?

Çoğu kez ve günümüzde hiçte üzerine düşmeyenler bu konuda ahkam kesmektedir. Bunların satırlarına bakıldığında kimi kez “terörist” dendi adlarına... Kim kez de “MACERACI” dendi... Oysa 30 yılın tanıklığında bugün daha rahat görülüyor ki ON’lar ne “terörist”, ne de “maceracı”, ON’lar içimizden, halkın bağrından çıkan halk kurtuluş savaşçılarıdır.

Kimileri ON’ları karalamak için ellerinden geleni yaptı, yapıyor. Böylelerine göre onların aşkları, hayalleri, özlemleri yoktu. Duygusuz, mekanik ve biraz da kabaydılar...

Oysa sevgilerin sevgi olanını onlar bilirdi. Hayaller kurar, dünyanın bütün çocukları için savaşırken olmamış çocuklarına ad koyabilirlerdi. Ya da en olmadık yerde sevdalarının saçlarına dokunurlardı... Kendileri için yazılanlara gülüp geçerken, savaş arkadaşlarının gülüşlerini de üstlenerek kahramanlıklara imza atabilirlerdi. Halkın anasını ağlatanlardan hesap sormanın hazını yaşayıp, özlemin en hasını damarlarında dolaştırabilirler-

di...

Onlar içimizden, bizdendiler.

Onlar zulme ve sömürüye karşı halkın içinde çıkmış kurtuluş savaşçılarıydılar.

Sevdiler, sevidiler, kavgadan geri durmadılar, vuruştular ve günü gelince bir tatlı tebessümle halk için, bağımsızlık için, adalet için can verdiler.

Tam 30 yıldır sürüyor bu kavga ve sürecek. Ta ki zafere kadar.

Fazla söze gerek yok.

Karanfil Halayı'nı oluşturan şiirler ON'ları ve ON'ların yoldaşlarını dili döndüğünce anlatmaya çalışıyor. Şiir tadında acemi olsa da ON'ları anlatma çabasını, bizde okuyucularımıza ulaştırmayı görev bildik.

SON EYLEM

Bir adımlık hücrede
kalkıp-kıpırdanamazken
bir daha silah kullanamayacağım
silahımı saramayacağım
belki
bir daha
hüzünlendim
öfkeyle doldu içim
vuracaklardı biliyordum,
hazırdım
atacağım sloganları, yapacağım hareketleri
çıplak bir tepeye götürülecektim besbelli
tepede ağaç olabilirdi
tepe olmayabilirdi fakat
ne farkeder?
Doğadan ayrı çıplak bir tepeydi
böyle ölümler doğadan ayrı
çıplak bir tepede olurdu
namludan fırladığında canımı alacak olan
ne düşünecektim ki
kavgadan gayrı

...

iki ölüm önerilmişti
 ilki malum, yaşamı savunurken
 ikincisi kavgam ve sevdam
 yani beynim ve yüreğimi istemişlerdi
 oysa ölüm bile değil bu ikincisi
 ölümün bir şerefi vardır
 bu düpedüz şerefsizlikti...

...

Daha yapacak çok iş vardı
 hep çok iş vardır zaten
 ama ne yapalım
 bizden sonra gelenlere kaldı
 yarım kalmasa da işler
 yine de bitiremedik çoğunu
 ama eminiz
 biz nasıl
 nasıl Apo'lara söz verdiysek
 bizden sonra gelenler bitirecek

...

Yaklaşan ayak sesleri
 son kez çıkarıldığımı biliyorum
 yürü diyor birileri
 belki utanıyor dediğinden
 yürüyemiyorum çoktandır
 utandığımı düşündüğümde utanıyorum
 bir yerlerimden tutup sürüklüyorlar
 göz bağı yok
 çünkü gözlerimi sanırım kaybettim
 gözlerimi düşününce bırak ölmeyi
 artık okuyamayacağım
 göz, gez, arpacıktan mahrum kalacağımı
 gül yüzünü göremeyeceğimi düşünüp kızıyorum...

....

Geldik
 bu kez tezgah değil
 klima sesi
 amerikan sigarası
 garip ama bir de parfüm kokusu
 çay kaşıkları şıkırdıyor
 tüm bunları algılıyorum
 beynimi kutluyorum
 evet, biliyorum
 son saldırıdan önceki çarpışmaya gidiyorum
 tane tane konuşuyor biri
 insan sesi değil bu
 hayvan hiç değil
 konuşan bir işkence makinası
 cansız, ruhsuz ve katil...

...

bir kapı olmalı açılıp kapanan
 birileri girdi veya çıktı
 her şey çok sakın bu gece
 öldüğümü sandıklarında da böyleydi

...

Birisi mi yaklaşıyor?
 ellerim, ellerim nerede
 ah...

şimdi bir silahım olmalıydı
 biliyorum Karlagaç biliyorum
 yürek silah
 ama ne yapalım
 hani 16'lık çek ne iş görürdü
 bunu Ferit'e anlatmalıyım
 karşılaşırız nasılsa halayda...

...

gözlerim, gözlerim açılmıyor
birisi yaklaşıyor
kim?
gülmek geliyor içimden
kim olabilir değil mi ama
işkencecilerden biri mutlaka
dudaklarım mı aralanıyor
hissedemiyorum
ne yapıyorlar gene
duman, nikotin, sigara bu
ne iyi olurdu özgür bir gecede
özgür bir gecede ama
tiksinliyorum sigaradan şimdi
ortak oluyor düşmana
tükürüyorum hemen
bir yerlere düşüyor
çıplak etim mi yanıyor
her zaman ki ağrısı mı yoksa
hayır!
sigara mı düştü onlar mı basıyor
başım dönüyor yine
slogan atmalıyım şimdi
sırası değil kendinden geçmenin
işkencecilerden hesap sorduk, soracağız!

seviniyorum
 seviniyorum ki bağıra çağıra söyledim
 acaba sesim umduğum gibi çıktı mı
 sesim duyuldu mu acaba
 bu kez ağzıma saldırmıyorlar...

...

Tamam diyor biri
 tamam sordunuz, soracaksınız da
 ama diyor bir başkası
 ama soracaksan yaşamalısın değil mi?
 tek adam hesabı olur mu?
 Vaptsarovun şiiri düşünüyor aklıma
 kavga yaşıyor biliyorum
 önce diyor önceki
 önce yaşamalısın
 yaşamak diyor öbürü
 yaşamak için konuş demiyoruz sana
 yeni bir zarf olmalı bu
 sırası değil ama başım dönüyor
 bayılmamalıyım asla
 hele şimdi hiç
 savaş kızışıyor biliyorum
 ah, Nazım usta
 evet, düşman haşın, zalim ve kurnaz
 kurnazlık yapacaklarını sanıyorlar...

...

konuş demiyoruz diyor beriki
sadece diyor bir kadın
kadın?
kadın işkenceci olması şaşırtıyor beni
oysa çıplaklığın utancı, onura dönmüş
sadece diyor işkenceci kadın
sadece bir eylem anlat
konuştuğun anlamına gelmez bu
zekasına şapka çıkartıyorum bunun
hem zaten diyor öbürü
savaşırsan yaşamalısın
bak hala konuşuyor
hani bir söz var ya
ben çok seviyorum
bu kadar cahillik için eğitilmiş olmak gerek
besbelli eğitilmiş bu
conilerden vesikalı olmalı...

....

bir eylem anlat ve kurtul diyor hala
kavgamı istiyorlar benden
sevdamı istiyorlar
uğruna yaşanacakları istiyorlar
uğruna ölünecekleri
eylemin biri, ikisi olmaz
verir miyim güzelim verir miyim
seni ve kavgamı zorbalara...

....

haklıyız kazanacağız diyorum aniden
 laf anlamaz bu diyor biri
 seviniyorum düşüremediler tuzağa
 onca gün onca gece konuş dediler de
 ne oldu
 şimdi bir eylem diyorlar
 hemde yaşayıp savaşmak içinmiş
 gülesim geliyor ihanetin ambalajına
 içindekini biliyorum
 oysa şimdi değil eylem
 kabullenmek kelebeğin kanatlı olduğunu
 dünyanın döndüğünü söylemek bile
 ölümden de beter
 Hasan'a savaşmak için yemelisin demeye benzer bu...

....

Ne kavgadan ne sevdamızdan vazgeçmedik
 uğruna öldüğü için değerli ikisi de
 karlangaç, ömer, yusuf güç veriyor
 ömer için, yusuf için kuşanmıştık
 baharın koynundan çekip alındık oysa
 kardelenler açarken çatıştık
 falanca konuştu diyorlar
 senin ki gereksiz diyor öbürü
 tamam direndin ama mantıklı ol
 herşeyi biliyoruz diyor beriki
 özgürlüğü biliyor musun

kavgayı, sevdayı, umudu, güzellikleri
 hüznü ve özlemi biliyor musun
 acıyı, co kuyu, yolda  sıcaklığını
 insanlığı biliyor musun?
 hiçbir şeyi bilmiyorlar güzelim
 falancayı düşünüyorum sonra
 sattı bizi, ele verdi
 sadece bizi mi?
 yüreğini de, beynini de
 yüksek kaldırımdakiler onurlu geliyor bana
 para için etlerini satıyorlar
 oysa falanca onursuzlu u se ti
 sattı yüreğini
 sattı beynini
 sattı yolda larını
 iki kardeleni öldüren d  mandı
 sadece düşman mı
 iki kardeleni ele veren ihanetti
  u an soluk alıp verendi
 falanca haindi
 yüreğini satmı tı beynini sonra
 o ya amıyor artık
 bok çukurunun içinde debeleniyor
 değer mi
 elektrik, askı, çok
 değer mi ulan hain diyesim geliyor
 belki bu odadadır
 ah gözlerim ah
 bir g rebilseydim
 ne farkeder
 gözlerim bo lu u göremez ki
 tükürüyorum ihanetin içine
 kan kusuyor bu diyor biri...
 ...
 kaybettin diyor öbürü
 bilmiyorlar ki kazandık biz
 bir tu la da ben koydum

Niyazi dayı haklısın ölüm ne ki
 yeniliyor işte
 haklısın Kahraman, yürek silah
 haklısınız savaş arkadaşları
 yine de vazgeçemedim 16'lık çelikten
 olsa şimdi
 mucize olurdu biliyorum
 düş benimkisi ama geliverdi aklıma...

Kaldırmaya çalışıyorlar
 yola çıkacağız anlaşılan
 son yol değil bu
 ada'ya gidiyorum adalılarla
 sıra bende şimdi
 bir eylem daha koyacağım
 son darbeyi vurmak için
 durun diyorum apansız
 bu ses benden mi çıktı
 şaşıyorum kendime
 bir koşuşturma başladı çevremde
 biri teybi çalıştırıyor
 tamam diyor biri yanındakine
 derin bir nefes bırakıyor öbürü
 kadın kıkırdıyor
 işkenceci ellerinden iğreniyorum bu kadının
 tamam diyorum tamam
 bir eylem anlatacağım
 yola gel diyor öbürü
 ihtilalin yolundan hiç çıkmadım ki
 hadi diyor öbürü
 bu diyenin başını 9'lukla doldurmak

sıkıyorum dişimi
 bir eylem anlatacağım
 kaç kişisiniz diye soruyorum
 duyulmadığını düşünürken
 yedi diyor biri
 yedi insan mı diyorum sonra
 yedi işkenceci mi yoksa
 sessizlik yırtılıyor
 yedi işkenceci diyor biri yılışarak
 bir sabah diyorum
 dikkat kesiliyorlar
 görmüyorum ama hissediyorum
 nefesler tutuldu
 işkence yapmak suçtur diyorum
 evet diyor biri zavallılaşıarak
 yavşak sesiyle “suçtur” diyor

bu nedenle bir sabah
 bekliyorlar
 tetiğe dokunuyorum hemen
 bir sabah yedi işkenceci cezalandırılacak
 yoldaşlarım hesap soracak
 ben de olacağım o sabah
 ifademin hepsi bu diyorum sonra
 kurşun hedefini buldu
 ölüm sessizliği kaplıyor odayı
 sadece klima alkış tutuyor bana
 aniden biri boğazıma basıyor
 ölümden önce debeleniyor besbelli
 yedisi birden saldırıyor
 uzun tırnaklar suratıma dalıyor
 nefesim kesiliyor ama olsun
 yüreğin silah olması buymuş meğer...

...

bayılmak filan istemiyorum
 yaptığımdan memnun, tadına varıyorum
 film öyle kopmaz böyle kopar işte

ayaklarımdan çekiştiriyor ikisi
 kafam basamaklara çarpıp zıplıyor
 soğuk hava çarpıyor suratıma
 içimden kahkahalar atıyorum
 birisi bu hırıldıyor diyor
 yedi işkenceci var demek
 iyi işte vurdum inlerinde hepsini
 güzelim ne seni ne kavgamı kaptırdım
 el bile süremediler zorbalar
 silahım yoktu olması da imkansız
 ama patlatmıştım bombayı...

....

arabaya bindiriyorlar
 iki yanıma oturmuşlar
 papaz son kez şansını deniyor
 yenilen pehlivan güreşe doymazmış
 yedi işkenceci diyorum
 papaz cellatlaşıp vuruyor

....

nereye geldik bilmiyorum
 hava soğuk mu sıcak mı
 burası ormanlık olmalı
 mekanizma sesi geliyor
 her şey tamam
 seni ve kavgamı düşünüyorum şimdi
 ah, ne çok isterdim ne çok
 silahı bir kez daha konuşturabilmeyi
 olmayacak artık
 olsun
 kavgada yer aldım ya
 uğruna ölürüz dedik ya
 işte sırası
 hüznünlensem de onurla gidiyorum...

...

yıldızlı bir gece olsun isterdim
 belki gece öyle gene
 varsın göremeyeyim

sürüklüyorlar bir süre
 otluk bir yer burası
 sloganlar patlıyor ardarda
 bu gücü nerden bulduğuma şaşıyorum
 iki şey güzel
 kavgayı seçtim, seni sevdim
 gayri ölüm olsa yeneriz
 rüzgar esiyor olmalı
 barut kokuları arasında duyuyorum
 hayır, hayır
 şimdi yüreğim 16'lıktan daha etkili
 son kez öpüyorum işte
 silahımı ateşliyorum...
 yaşasın mücadelemiz

işçiler geliyor köylülerle
 enternasyonalı söylüyorlar birlikte
 çocuklar kan kırmızısı elbiseler giymiş
 Ali atlı köşkün atına kleşiyle binmiş
 silah tarrakaları coşkudan bu kez
 kan sıcacık
 el ele omuz omuza halaylar çekiliyor
 ateşler yanıyor her yandan
 yaşasın mücadelemiz...

DİNLE!

1...

dinle taş duvar
dinle gece devriyesinin ısıltılı süngüsü
parmaklıklar, ranzalar, karanlığın güzelliği
dinle ışıklarla oynaşan ay
can yoldaşım...

2...

uğuldasın kulaklarınız
bir kez daha tadın
ilk mermiyi yediğinizde
süzülen o sıcacık kanı
kanın ve acının tadını
unutmayın!
kızılılaşan sokakları, yanan vücutları
binlerce sinek gibi vızıldayan kurşunları
ve çatışan can yoldaşları
dinleyin
duyun, her şeyi
bu kuşku götürmez gerçeği
bir şeyler için
sosyalizm için ölebilmenin onurunu
duyun...

3...

ağır basmıyor o an
yaşam
gözlerinden akıyor bir film şeridi
tek gerçek saplanıyor beynine
birazdan saplanacak olan kurşun gibi
yüreğine
direniş, her yana hükmediyor artık
her yana
teslimiyeti bekliyorsun

yanılma sakın!
 kendinin değil, can yoldaşım, kendinin değil
 düşmanın teslimiyetini bekliyorsun
 Tanya gibi...
 karanlık koyulaşıp, kızılığa dönerken
 ve papatya yaprağı koparırcasına bir bir
 biterken cephanen
 sen ölüme değil
 zafere koşuyorsun...

4...
 patlayan bombalar ve haykırmalar arasında
 ölenlerin son iniltilerini de duyarak
 yaşamına asılıyorsun tetiğe
 susuyor bir an, tüm silahların cayırtısı
 ne bir ses, ne bir nefes
 ıssızlık ölüm gibi gelir
 acemice ölüp ölmediğini düşünüyorsun
 aklından bunu geçirince, kızararak
 o an bile ister istemez
 gülüyorsun

5...
 bir ses parçalıyor doğayı
 “TESLİM OL, YOKSA...”
 devamını getiremiyor, metalik ses
 korkuya kızılıyorsun
 düşmanın korkusuna bile
 YOKSA NE?
 düşünmüyorsun bile, basit problemleri
 onu kaçkınlar çözsün
 sana ne?

6...

biliyorsun ki dolu şarjörle teslim
yaşamak değil,
ölüm her nefeste
hem bırakamazsın
bu 16'lık çek kızını
bir parçan o senin
hassas tetik bu silah
çok işler yaptın onunla
daha da yapamamanın hüznünü taşıyarak
şimdi son eyleminde
yaşamına asıl tetiğe
alından dudağına birazdan yüreğine sızan
kanın sıcaklığını ve tuzunu tatmadan
boylu boyunca yatmadan
giremeyecek parçalanmış bu kapıdan
düşman
ve kulaklarında rüzgarın hışırtısıyla
bir sokakta söylenen
yoldaş kızın böyle ölür bizimkiler türküsü
bitiyor mermiler, yanmaya başlıyorsun
prometheus'un ateşiymişçesine
vakit varken son kez öp onu
silahını
sevdiğini
çıkart yüreğini,
çek pimini,
fırlat kendini...

7...

taş duvar, ışıltılı süngü, karanlığın güzelliği
bitiyor artık
ışıklarla oynaşarak doğan güneş
artık sıcacık kanın güzelliğini taşıyor...

KAVGA SAĞANAĞI

- Kahraman'a -

Alsancak'ta patladı bir yürek
 tam da sırası diyerek
 sarstı her yanı
 parçalandı
 dağıldı dört bir yana
 rüzgarlandı uçuştı
 bulut oldu yağmur taşıdı
 bu özgürlük yağmuru
 bir de kavga sağanağı
 bitmemecesine
 düşen her bir damla
 kavga taşır bağrında
 düştü kavga damlası
 yürek parçası
 susuzluktan
 suskunluktan
 çatlayan toprağa
 kızılıldı çiçeklendi bu toprak
 artık
 Kahramanlar ateş olacak

BİR ŞEY SÖYLEME

“12 Temmuz’da Ölümsüzleşen Yoldaşlarımıza”

bir şeyler söyleme
 sözler için çok geç artık
 rüzgarın hışırtısı, geleceğin kinini fısıldıyor
 bir şeyler söyleme
 gidenlerin ardından
 hiç bir söz
 hiç bir şey
 onları geri getirmeyecek
 akan suya iki kere girilmeyecek
 biliyorum
 şimdi isyan ediyor yürek
 kendisine bile
 sözetme bildik şeylerden
 yok artık sözler
 dudaklarımızda savaş naralarından
 başka bir şeye yer yok
 bilesin
 ve ellerimiz
 sevdalıya dokunurken acemi ellerimiz
 silaha da aynı sevdâ
 aynı coşkuyla
 bırakmamacasına sarılacak
 bilesin
 bu namlu susmayacak
 and olsun susmayacak
 sözümüzdür temmuzda düşenlere
 halkın neferleri, bizlerin önderlerine
 sözümüzdür!
 zafer gününe dek
 dudaklarımızda savaş naraları
 ellerimizde
 silahımızdan başka bir şey olmayacak...

KAN KIZIL

nedir bu karalar,
ağtılar
ölümün rengi kara
ölümsüzlüğün rengi kızıl
bağlanmasın, ağlanmasın
karalara
Alsancak'ta düşen KAHRAMAN'ın
Karşıyaka'da çatışan yüreklerin
vurulan bir savaşçının
yaşama fişkırان kanıdır
ölümün ki
yani kızıl
yani kıpkızıl

KORKU ÜZERİNE DÖRTLEME

“insan korkuyu yaşar ve yener”

Maharet “korkuyorum” demekte değil, korkuyu yenmekte...

1...

hep birlikte gülebilirsin
sıcacık kollarla
halaya durabilirsin
kara gecelerin şafak kaçkınılığında
ağlayabilirsin
hep birlikte
ve savaşılabirsin
tekil iş değildir kavga
ölünse de
kalınsa da
hep birlikte döğüşölür
ama kavgada korku
tek başına yaşanır
tekillikte o an
çokluğu yaşarsan
yenebilirsin!

2...
 her şey
 her an
 hep birlikte yaşanır
 olmaz işte!
 korku
 hani silsek sözlüklerden
 yok etsek
 korkunun ihanetini dediğimiz
 yani korku
 tek başına yaşanır!
 yüreğinde sevgin
 bilincinde inancın
 sağlamsa öfken
 aşılmaz değil
 aşılır
 ama alıştır kendini
 sırtına silah dayandığında
 tek başına olacaksın
 unutma o an
 ışıltılı gecelerde
 pırpırılı yüreklerle verilen sözleri
 kavgana
 kavganda verdiğin sözlere
 sözler verdiğin sevdiğine
 sadıksan
 bitti bu iş!
 gözlerde yaşanıp aşılmanın
 tatlı tebessümüyle
 zafer kazandığının resmidir bu

3...

korkmuyorum deme bana
doğaya karşı çıkma
kesilirken ağaçların ürpertisine
bir ceylanın avcıdan kaçışına
aykırı bu...
insanlar korkmaz
biz hiç korkmayız deme bana
biz ki sonuna kadar insanız
yeri gelince insanlar için ölebiliriz
ve belki
korkuyu da yaşayacak kadar insanız
yani canım
korkuda insanca
malum karşıtların birliği
asıl iş korkmuyorum demek değil
korkuyu rezil kepaze etmekte
yenmekte
yani korkuyu korkutmakta
kavga da korkabilir
kavganla korkuyu aşabilirsiniz
yani canım
asıl iş
korkuyu yendim diyebilmekte.

4...

hiç bir şey korkutmuyor bizi
dersem yalan olur
sadece ama sadece
hala aşamadığımız korkumuz
ne işkence tezgahları
ne darağacı
ne de bir duvar dibi
hala sevdalıya söylenen
utangaç
acemi
çocuksu
sözlerden
hep korkmuşuzdur...

“YAŞAMI ÇOĞALTMAK”

ateşi çoğaltmak için
yakmak gerek
yürekler yanıyor ayışığında
coşkun ırmaklar hep denizlere akar
yağmur toprağa düşer
doğa böyle söylüyor fikrince
yaşamı çoğaltmak için
ölmesini bilmek gerek
30 Mart Kızıldere
12 Temmuz İstanbul
tarih kanla yazılıyor
yaşam çoğalıyor
daha yetmedi
tarihin hokkası kan istiyor

“ İŞTE BÜTÜN MESELE”

Eylemi Yaşayanlara

“düşmana inat bir gün fazla yaşanacak”
mutlak doğru söylemiş ozan
ama nasıl?
nasıl yaşanacak?
belki de tüm mesele bu...
belki değil
hamlete inat tüm mesele bu
ama nasıl yaşanacak ha?
cevabı belki değil belli
düşmana inat
bugün
bir fazla kurşun
bir fazla pankart
bir fazla slogan
yani dostlar
yaşamak eylemse
eylemle yaşanacak
haydi dostlar
düşmana inat bugün
bir fazla eylem...

SAVAŞ ARKADAŞLARIMA

Hiç Unutulmayacak Ferit'e

1...
ayaz keserken yüzleri
iki canyoldaş
uzağı yakın eden adımlarla
yürüdüler
durmamacasına bir yürüyüşü bu
iş zor
hayatta ne kolay ki
zor ama yapılacak mutlak
süslü imgelere gerek yok
bir gün mutlaka diyenler kazanacak
o gün
şimdi
bugün işte

2...

son kontroller yapıldı
emniyet düşürüldü
suskun ilk kez konuşacak
herşey tamam
tarih baba kocaman gözlerini açtı
gelecek nefesini tuttu
yarınlara döşenen kurşun yolları izliyorlar
şimdi sonsuz bir bekleme
gözler uzaklara dalmış
heyecan sarmış tüm bedenleri
damardaki kan coşmuş
öyle bir coşku ki bu
önlenemez güzellikte
hesabını soracağız sloganları kulaklarında
-evet
dedi biri mırıldanarak
-soracağız ya!
-son dakikalarını yaşa şimdi
birazdan karanlık güneşte eriyecek
vakit tamam
karşılıklı çaprazlarda ıslıl ıslıl gözlerle
beklemek...
hiç bu kadar güzel değil
birbirlerine baktılar
anlaştılar
şimdi bellerinde silahları
birazdan ellerinde olacak
bilinçlerinde inanç
sevda yüreklerinde
ondan gayrı çırılçıplak bir gerçeklik
hesap sorulacak...

3...

her zamanki gibi şüpheyile çıktı
durdu

baktı

adımlarının sesinden ürktü
havanın soğukluğu içini dondurdu
yürüdü

korktu

biri kendine geliyordu
kaçmak istedi
beni bulamazlar diye düşündü sonra
ferahladı

uzun sürmedi korkunun ferahlığı
ıssızlığın çılgılığı suskunla karşılaştı
bir gün mutlaka
hesap soracağız

korkak

şerefsiz

işkenceci

bu kelimeler

bu sözler

bir kez daha saplandı beynine
anımsadı işkence tezgahlarını
manyeto çevirirken kahkahalarını
hayalara vururken zevklenişini
dizi titredi

elini attıysada beline

bir gün mutlaka hesap sorulacak
diyenler kazandı
bugün tarih işte o gün
hesap sorulmuştu.

4...

kara bir kan sızdı alnından
tek kurşun
tek delik
kara bir kan
fazlası gereksiz dedi beriki
donda sokaklar
donda evler
donda çevredekiler
hepsi bekliyordu
biliyordu belki
hesap sorulacaktı
suskun konuştu
ve sustu
bir kuşlar cıvıldaşıyordu hala
haydi dedi öbürü
-gidelim artık
koştular karanlığın üzerine
ayaz birden ılık bir melteme dönüştü
açtı kollarını koca İstanbul
sardı
sarmaladı
kaybetti onları
koştular karanlığın üzerine
koştular
koştular...

SARILMIŞIZ BİR BAHAR GECESİNDE

“Faruk ve Olcay’ın Anısına”

1...

bir bahar gecesi
kent bilmem kaçınıcı uykusundayken
alacakaranlıkta

sarı

siyah

beyaz

etler satılırken sokak ortalarında
sıcak bir rüzgarla dans eden yarasalar
doğan çocukların ilk çığlıkları
gece vardiyasında işçiler
çarmıhta bir yiğit
direnirken işkencede
köşklerde köpek sürüleri keyiflenirken
belki de duvar dibinde kan yeni sızarken

yani güzelim
 bir bahar gecesi
 olabilecek her şey olurken
 bu dünya da
 bu kentte
 bu evde
 bu odada

inançlı yüreklerde
 sevdaların en güzeli
 ölümüne yaşanır
 yaşamına ölünürken
 sarılmışız
 bir bahar gecesinde
 uğruna sözler verilen eylemler
 bizleri beklerken
 sarılabilmek sevdaya apansız
 aynı coşkuyla
 korsanlarda omuz omuza haykırmak
 el titremeden vurabilmek
 bir halk düşmanını
 soyabilmek bir bankayı
 gecenin koyusunda bomba koyabilmek
 aynı sevdayla
 ne çok eylem bizleri beklerken
 sözleşmişken
 zafer günü halaya
 hemde atlı köşkün atına
 kleşlerle binmek dururken
 sarılmışız bir bahar gecesinde

2...

ihamet ve düşman kolkola geliyor
dört bir yandan
gecenin masum sessizliğini
acınası zorba namlular bozuyor
korkudan bu atışlar
karavanalar
haykırmalar
küfürler
hep korkudan
bizse beklemedeyiz güzelim
daha zamanı var
henüz çok erken
mermin sayılı, cephanen az
gözler kapıda, pencerede
giremeyecek düşman

bugün
 dünle yarının kavgasıdır yaşanan
 işte böyle
 sarılmışız bir bahar gecesinde
 eğilip şimdi seni düşünerek
 silahımı öpüyorum
 ve son kez bakıyorum
 savaş arkadaşlarıma
 gözlerle anlaşıma sıcacık
 inancın hıncı gözlerde
 ağızlarda türküler
 elde silah
 silahta namlu
 namluda inanç var
 namlu da verilmiş sözler var
 kıvıllı bayrak eksik değil
 kıvıllıdır yürek
 yürek başeğmeyecek

3...
 vakit tamam, zorlanıyor kapı
 şimdi silahımız kendi melodilerini çalıyor
 zafer bizim bu gece
 son düşman mevzisine saldırıyoruz
 öyle şen, öyle coşkuluyuz
 saldıran biziz şimdi
 korkan onlar
 kan kıvıllığı köreltiyor projektörleri
 patlayan bombalar, ateş ve yangın
 tutuştuk her yandan
 hangi yangın sevdamızdan ateşli
 giremediler ya bu kapıdan
 zafer bizim
 patlasa da ardarda zulmün napalmleri
 zafer bizim bir bahar gecesinde

4...

yanmış ve vurulmuş cesetlerimize iyi bakın
bir tebessüm görülecek
bir bahar gecesinde
kanla yazılan zaferin gülümseyişidir o...

BİR CAN DAHA

Seher Şahin'e

bir can daha attılar
can bayrak oldu
dalgalandı seher vakti
şahin olup kanat çırpı sonsuzluğa
kızıla çaldı rengi

bir can daha attılar
can bayrak oldu
saplandı kavganın ortasına
saplandı Fındıklı'nın
saplandı yedi tepeli şehrin
saplandı halkın yüreğine

bir can daha attılar
bir can daha
bir can
şimdi o can
gençliğin gür sesinde
çınlatıyor alanları
şimdi seher rüzgarlarında
yuvaya yerleşen mermidir
canlar...

DEME BANA

1...

alışılır her şeye
deme bana
ölürüm değişlerine
ölürüm deme bana
dediğine alışılmaz ki
alışılır desen de
deseler de
alışılmaz bir kere
yürek alışmaz ölümlere
alışanlar olsa da

2...

en çok biz öldük
öldürüldük
kırıldık
aydınlıktan kaçırılıp
vurulduk gecelerin kuytusunda
ölümün koynunda yaşadık da
alıştık mı sanırsın düşen yigitlere

3...
alıştık mı?
yandı sevdana tutuşan bedenim
ölüme alıştın mı?
yüreğim çağlayandır acılara
hüznümüz de güzeldir
kan kıvamında ağır
akar ha akar
akar durur da damarlarımda
alışılmaz ölümlere
düşenlerin yokluğu?

4...
saflar daha bir sıklaşıyor
boşluklar binlerle doluyor
düşenlerin yokluğu?
deme bana
ölürüm değişlerine
elimdeki kara demir
kızılılaşmadan
alışamam...

YETİM KALAN BEBELER MASALI VE GERÇEK

1...

bir gazete

başlıklar, manşetler, haberler

aranan et resmi değil

“gazeteleri arayan kimliği belirsiz...”

gözler sütundaki haberde

işkenceci cezalandırıldı

“yetim kalan bebeler”

bebeler?

2...

bu bebelerin suçu yok

babaları işkenceci olsa da

tanımasınlar

ama hiç tanımasınlar işkenceyi

işkencecinin çocuğu yaftasıyla büyümesinler

onlar babalarını hiç tanımasınlar

3...

işkencecinin kafasına sıkılan kurşun
bu çocuklara yaşamı verecek
artık onlar işkenceci bebesi değil
kendi geleceklerinin sahibi olacaklar
işkenceciye sıkılan kurşun
yarını getirecek
özgürlüğü
işkenceci yok artık
bebekler ağlamadan yaşayacak

4...

ne mutlu o bebeklere
işkenceci cezalandırıldı
yarın büyük bir yükü
sülük gibi taşımayacaklar

5...

ne mutlu o savaşçıya
işkenceci cezalandırıldı
yarın büyük bir yük taşımayacak
“yoksa büyüyüp
“benim vurmamı mı bekledin”

ÖZLEM

eylemleriniz gelir duvar arasına
nasıl coşarız bir bilseniz
çocuklar gibi sevinir
alabildiğine haykırırız:
YAŞASIN HALKIN ADALETİ!..
kıyak cigaralarını zulasından çıkarıp
paylaşırız
bazı pasta yaptığımız da olur
hem de metris
yani şu zindanda bütün lüksümüz bu
onu da eylemlerle tüketiriz
sonra gecenin koyuluğuna rakip sohbetler
şöyle olmuştur böyle olmuştur
bir haykırış bir gülüş
nasıl olmuşa olmuş
olmuş ya...
halaya durulur gece
saflar örülür

omuzdan tutun beni
 eyleme katın beni
 türküler, marşlar
 yerimizde duramayız
 gönlümüz şenlenir
 hey be savaş arkadaşları
 yoksak da yanınızda
 bir selamınızı aldık gene
 açıklamalar, manşetler, taziyeler
 intikam yeminleri
 falan filan hepsi yalan
 bu acze güleriz
 hey be çocuklar
 unutmayın savaş arkadaşlarınız var
 dört duvar salkım saçak parmaklıklar ardında
 yüreğimiz sizinle

bir de bizim için dokunun şu tetiğe
 kalmazsa merminiz
 bir haber salın
 yüreğimizi alın da
 parça parça sıkın düşmana
 el ayak çekilir
 koğuş ıssızlaşır sonra
 diğerleri yatmıştır
 bir biz kalırız
 gözümüz yıldızlara takılı
 geceyi koklarız
 ne çiçek
 ne ten
 ne de başka bir şey
 barut kokusu sinmiştir belki geceye
 bir solukta çekeriz hüznü
 eylemlerden uzak kalmışız
 tutsak edilmişiz

oysa ne çok isterdik
sizinle olmayı
esaretin generallerini cezalandırmayı
mehtaplı gecelerde dolaşmayı bir de
and olsun sizlere savaş arkadaşları
and olsun
esareti ellerimizle parçalayıp
eyleme koşacağız
o zamana kadar
bir de bizim için dokunun şu tetiğe
tamam zaten öyle biliriz
ne yapalım
sayın ki tutsaklık dilimize vurdu
bize düşen
betondan bir parça daha düşürmek
görüreceğiz
görüştürüz
bekleyin geliyoruz

ESKİ VE YENİ

ölümden söz etmeyin artık
 yeter!
 bir nokta koyalım o sayfaya
 ölümü öğrendik
 o bizi
 biz onu
 iyi tanıyoruz artık
 öldürmekten sözedin
 çürüyeni yakıp yıkmaktan
 ölümler
 öldürmeyi öğretiler
 yakıp-yıkmayı
 eski,
 yeni getirilmeden eskimez
 yeni,
 eskiyi yakıp yıkmadan gelmez
 öldürün çürüyeni şimdi
 yakıp yıkın
 eskiye dair ne varsa
 işe o zaman
 ancak o zaman
 eskinin üzerine kuracağız yeniyi
 işte ancak o zaman
 ne ölüm
 ne öldürmek
 silahın ateşiyle tutuşan
 kocaman bir dünya bizim olacak

DERİNLİK

Bir düşüncüyü basit ve kısa anlatmak derinlik ister ve daima en özlü biz konuşuruz.

Ciltlerce sözler
 yeter
 gözler bakmasını bilmeli
 ellerimizde sevda
 ellerimizde kavga
 daha ne istersin ki?
 ellerimizde silahtır öfkemiz
 doldur öfkeni şarjöre
 hıncını hazneye yerleştir
 bas silahın tetiğine
 göz
 gez
 arpacık
 bir halk düşmanı cezasız kalmayacak
 kurşun basit ve kısa konuşur
 derindir anlatımı
 uzun lafın kıyası
 öfkemizi en iyi kurşunlar yansıtır
 hıncımız çağlayan olsun
 bir daha

BEDENİMİZ SİLAHIMIZDIR ŞİMDİ

Çalınmış zamanların orta yerinde
bir gül dalı değil de
silahı arzularsan
elini yüreğinin üstüne koy

silahı hep karademir sanma
Apo, Fatih, Hasan, Haydar
patladı yürek zulmün orta yerine
yüreğin

bilincin

beden elde silahtır şimdi
yürü

ne kelime

koş açlık maratonunda
bilki bayrak el değiştirecek artık
karanfilleşeceksin

Bedenin şarjörüne takılı açlık
sür mermiyi hazneye
yat açlığa
koyunkoyuna geçen gün
namludan fırlayan
ta yürekten sıkılan kurşun olsun

Beden silahımızdır şimdi
cephanemiz sınırsız açlık
ölüm eylem olsun bize
nerede silahsız kaldık ki
çalınmış zamanların orta yerinde
bayrak el değiştiriyor
geleneğimizdir zulmün karşısında
kanla renklenen karanfiller
işte zindan
işte biz
Eskişehir adın Direnişşehir olsun...

ANSIZIN

Bir gece ansızın yakalanmışsan
önünde bir masa
masanın üstü malum
arkada sen
flaşlar pat pat patlıyorsa
ama her patlayışında
aydınlığından sönükleşiyorsa
yani diyorum ki sen,
başeğmez bir şahin gibi duruyorsan
hele bir de ellerin
o ellerin var ya ellerin
V gibiyse
hiiiç üzülme!
günün geceye vurmasıdır bu
nasılsa bir gün
gecelerde güne dönecek...

MUTLULUK

“Cezalandırılan Şakir Koç Sonrası Hesap Sormanın Sevinci
İçin”

Ay bu gece daha mı parlak
deli gönlüm şaha mı kalktı
rüzgar mı esen
yoksa
uğultusu mu kulaklarımda yankılanan
yaşamın hücresinde bir evde
hurrarlar mı kulağıma çalınan
yok, zor bilmece
yoldaşların sesidir
silahıdır
Sabahı titretip, gecede yankısını bulan
ne güzel
daha bir ışıdı gece!
unuttuk mu şehitleri
vur yığidim, dinlesin İstanbul
dinlesin Çankaya
Nakkaştepe
işkencehaneler
vur yığidim, dinlesin emekçi halklar
vur 12 Temmuz aşkına
daha bir sıkı sarıl silaha
boşalt yüreğinin çağlayanı, şarjörü
onlar koç keser kurbanlarda
kaybederler varoşlarda insanları
ve katlederler yoldaşları, nişantaşı
levent
balmumcu’da
ve biz vururuz İstanbul’un ortayerinde koç’ları
vur yığidim
vur ki,

22 pare top gibi gelsin sesiniz zindana...

İŞKENCEDEKİ YOLDAŞLARA-1

-1-

yaralarına ağular basılacak, bir ilk yaz gecesinde
nemli duvarlar halkın gözyaşlarını getirecek
bu acılar

acılarımız

kanı dinmez yaralarımız
bir kez ateş düşmüş yüreğimize
dağlansın bu yaralar gayrı
sık dişini demiyorum sana
bizde sıkılacak değil
düşmana geçirilecek diş var
bırak!

acı ağlasın, çakallar ulusun
gülümse ve geç
bunca acıya rağmen gülümsemek
ne muhteşem iştir ki
kahreder zalimi
koy yüreğini dudaklarına ve gülümse
gülümse ki
ağız dolusu gülebilelim
suratına düşmanın
ve kahkalar atabilsin halkımız...

-2-

sen acının orta yerinde direnirken
kara yürekli, umut düşmanları senden bahsediyorlar
açıklamalar büyük
faili meçhul eylemler...
yakalandılar!
gül kırımı zaman değil şimdi
ne fırtına, ne boran
sevdayla, kavga zamanıdır artık yaşanan
yakalandılar!
öyle sansın iğrençliğin öte yüzü
yakalayamazlar firari sevdamızı
bu yürek bizdeyken
delik deşik olsa da
olsak da
zamana akan kanımız taşır umudu...
sevda güçlüdür kurşundan
sevda güçlüdür acılardan
sevda kavgadır ugruna ölünen
umut ele geçmez zaman durmadan
boş ver şimdi acılara
iki kez girilmeyen
yani keşke dedirtmeyecek
nehirler taşısın bedenini tarihe
gülüver
güller açsın yüzünde
acı zamanında gülmek yaşatır seni
gülerek söyle direnişin türküsünü
yalnız değilsin
yalnız değilsin nemli ve loş tezgahta
Kahramanlar seninle
bak Ali halaya yeni durdu
Ferit mendilin kızılığını sallıyor
Elektrik, askı, şok
ve dahi cümle iğrençlikler

ne yazar
söğüt dalı eğilir kara rüzgarlarda
eğemez fırtına, kırar da eğemez
alnı kızılıyıldızlıları
Bu yol neslimize armağan edilen yere çıkar
yürü şimdi, senden önce gidenlerin peşinden
kulak ver yüreğine
sesimiz gelecek duvarları aşarak
karanfiller açacak alnında
yürü şimdi umuda...
unutma
kavga her daim silahla sürer
umut silahındır tezgahta
çek silahını ve ateşle direnişle
yürü şimdi halaya...
başın dik olsun!

-3-

halkın düşmanları zehir saçıyor her yana
 ağuluyorlar havayı
 ne çare dostlar, karartamıyorlar yüzünüzü
 Boy, boy resimler, açıklamalar..
 Belki sen askıda geleceği düşünüyorsun şimdi
 kelepçe kızıla çalarken
 özgürlüğün ellerimizde olduğunu düşünmek
 yerden yere çarpılırken
 kan nehirlerine dalıp, o büyük güne uzanmak
 çırılçıplak bedenle dimdik ayakta
 halkın namusu olmak
 acılara rağmen kazanmak bu savaşı
 o büyük güne daha da yaklaştırır bizi
 degecek bu acılara o büyük gün
 zafer günü namlumuz sevinçten güldüğünde
 degecek o zaman her şeye
 degecek çektiğimiz acılara
 değmesi için direnmelisin!
 ve bir de
 eğer imkanın olursa tabii
 patlat birinin suratına be
 patlat bir tane
 öpülesi ellerin dert görmesin
 ha bak unutmadan...
 bir de orada
 hiç durmadan
 ama hiç durmadan
 türkümüzü söylemelisin

İŞKENCEDEKİ YOLDAŞLARA-2

1.

Deniz çarpıntılı ve kızgın
dövüyor dalgalar dalgaları.

Acılar dalgalanıyor
dalgalar dalgaları izliyor
dalgalar kıyıları dövüyor...

2.

Yine loş yine nemli tezgah,
tezgahtaki yürek sıcak,
korkuyorlar ondan.
Buz kesmiş elleriyle vuruyorlar,
kansız elleriyle saldırıp,
konuş, konuş, konuş, konuş...
amma çok konuş diyorlar
bir de yoksa
varsa yoksa yoksa
yoksa diyorlar
diyorlar ki yoksa...

çırılçıplak onca zorbanın ortasında
ufacık vücudunla çırılçıplak
nemli betonu hissederek
acıya katlanarak
sevdamı kavganla savunuyorsun.
Kutlanan zorbalar köpürmüş
kutlamışlar onları
saat takmışlar yani
bizde bir şeyler takacağız tabii
günü gelince
takacağız onlara mermileri
bir bir
bakma şimdi...

iğrenç elleriyle yatırıp yere
 zaptetmeye çalışıyorlar bedenini
 çıplak vücudunla onur taşıyorsun geleceğe
 konuş, konuş, konuş, konuş
 yoksa
 yoksa diyorlar
 diyorlar ki yoksa
 bir yarasanın ağırlığı çöküyor üzerine
 alkollü nefeslerin hırıltısı
 dört yandan zaptetmeye çalışıyorlar
 sloganların rüzgara kavuşuyor
 gece daha bir karardı
 gece karanlığından utandı
 akıyor öfke çağlayanı yüreğine
 -mermi basıyorum çaprazına şarjöre-
 konuş, konuş, konuş, konuş
 yoksa
 yoksa diyorlar
 diyorlar ki yoksa
 varsa yoksa yoksa
 yoksa yok oysa!
 Kanlanmış bedenini atıyorlar hücreye
 kan kesmiş vücudun
 kan kızıla renk verdi
 sıkıp yumruklarını doğrulmaya çalışıyorsun
 -namluyu kaldırıyorum-
 Bayılmamaya çalışarak dikleniyorsun
 bir damla dahi gözyaşı akmasın
 yüreğine saplanan kurşun olur gözyaşın
 gözlerin ağlamasın sen kazandın
 Sevdamızı kimse kirletemez
 yüzyıllardır firaridir sevdamız
 -tetiğe dokunuyorum-
 Çıkan kara bir kan
 son nefes alkol hırıltısı
 bulutlar ağlıyor,
 sen ağlama

3.

Ayın aksi parmaklarda parçalanıyor
öfke çoğaltıyorum koynumda
sevda taşıyorum yürekte
bulutlar ağlıyor,
sen ağlama ana
firari sevdaları kimse tutamaz...

SÖZ

Vurup kendini yollara
ama yollara
karanlığı rüzgarlara savurup
yürek yürek adımlarla koşarak
Güneşi kamaştırmak kanla
bahar yağmurlarına karışıp
yeniden, yeniden sulamak
sulamak ağzı dili kurumuş toprağı
damla damla nehir olup
akarak
sararak dostları
akıp gitmek deryalara
bir gün
dalga olup döneriz nasılsa...

“KÜÇÜK BURJUVA İÇİN ÜÇLEME”

1.

Ölüm senin için kaf dağının ardında
gazete köşelerine sıkışmış haberlerde
“ölü ele geçirildiler!”
küçüktür bu haberler belki
belki ilgini bile çekmez senin
oysa
oysaaa
oysa bilemezsin
nasıl severlerdi yaşamayı
türkülerini hiç duymadın ki
sesleri, solukları uzak sana
uzak sana kavgaları, sevdaları
belki de yanbaşıdaydılar
türkülerini hiç duymadın ki
sözlüklerde bulamazsın onları
onlar halktı senden uzak
bireydin oysa soyut özgürlüğün peşinde
yakalayabildin mi kanatsız kelebekleri
peşindeydin oysa güvercin mi, karga mı belirsiz olanın
ne önemi var
peşindeydin sinemaskop aşkların

ölüm senin için kaf dağının ardında
“vur kendini şaraba ve aşka”
hadi vur
vur kafanı taşlara
yetmez!
sen ölemezsin
ne zaman yaşadın ki?

2.

Kolay kazanılmıyor yaşam
tüketilmiyor da hemen öyle
yürek ister ölüm
herkesin harcı değil
yaşam da, ölüm de
kavga ister, sevda ister, emek ister
kavga ve sevda sana uzak
sen onlara uzaksın
yaşıyorsun işte
omuzomuza halaylardan habersiz
fırtınadan, borandan, acılardan, açlıklardan habersiz
hüznün de yoktur, sevincin de senin
yaşıyorsun işte yaşamdan habersiz

3.

Aman ha okumuşken bu şiiri
pencereyi, perdeyi, tavayı, tencereyi
sıkı kapat kapıları
kulaklarını da tıka bir güzel
gözlerini iyi yum
ki duymayasın kurşun seslerine karışan çığlıkları
açlıktan ölen bebelerin hıçkırıklarını
bebesiz ve ersiz kalan anaların haykırıışlarını
duymayasın, duymayasın hiçbir şeyi
rahat yok sana
yüreğinin derinliklerinden de ses gelmiyorsa
geri dön mezarlığına ve rahat uyu
uyuyabilirsen...

ÖNCEKİ VE SONRAKİ

-Ali Aygöl'e-

O gece bir öncekinden daha iyi,
bir sonrakine gebe,
sonrakinden cüceydi.
O gece uzun sürdü,
öncekinden daha aydınlık
sonrakinden daha karanlık.
Meşalelerinde yürekleriyle prometeler geliyordu.
eksiklerdi, azlardı, seviyorlardı,
severken çarpışarak ölüyorlardı
halk için halkla birlikte hep
hep yeniden doğuyorlardı
promete Adana'da güneşe kavuştu o gece,
ateş her yanı yaktı...

NÖBETÇİ

Bir gül çalınır dalından
 hava kararır aniden
 -giriş şairane ha!-
 artar mı, eksilir mi öylesine,
 fırtına mı, boran mı yoksa,
 esiyor deli yeller,
 dalgalar çarpıyor ölürcesine kıyılara,
 yürek sancılı,
 adı hasret...
 -buraya kadar fena değil şimdi-
 Denizler de bir hasret salınır,
 salınır gelir, ufka varır,
 salınır gider, ötesine.
 çekilir çile değil bu,
 çekeriz biz acıları
 -pek duygusal oldu gibi-
 çaresi yürekte gizli umuttur,
 iniyor, kalkıyor hasrete vuruyor,
 umut derya deniz,
 çekilen çile, bitecek bir gün,
 izi kalacak hasretin
 yürekte bir çentik...
 -bunlar iyi aklıma geldi-

özlemin çentiğini attım yüreğe.
 geçiyor günler, aylar, yıllar,
 belli ki bu fırtına daha dinmeyecek.
 Zaman uzaklaşmakta o andan şimdi
 özlem kısalıyor oysa,
 geçip giden zamana inat.
 bu gece bir çentik daha attım yüreğe
 bir çentik daha...
 -yok böyle olmayacak-
 baktım ki atılacak çentik çok
 yol uzunsa atılacak adım gerek
 attım bir tane daha
 elim tetikleyken adımlar büyüdü
 attım bir tane daha
 ileriye ileriye ileriye
 ileri derken vardık bir yere
 hoppalaaa
 herkes toplanmış
 sanki zafer meydanı
 neden olmasın...
 bir de baktık ki varmışsınız!
 vay be dedim
 vay be deli gönlüm
 bitirmiş bir gün hasret
 varılacak yere
 varılırmış bir gün
 çentik mentik derken
 öle öldüre
 vura kırıla
 düşe kalka
 varmışsınız meydana
 meydan da meydan amma
 herkes kolkola halayda
 pek bilmesem de
 bir ucundan bende girdim
 ben türkü söylüyorum

dudaklarım hala
 vay be diyor vay be..
 varılacak yere varmışız
 çentik mentik derken
 çiğ altında döne döne
 titreşe kımıldaşa uyurken
 -çiğ altında uyudunuz mu hiç-
 duygusallaşıp daldık mı
 hadi dedi çok uyudun
 nöbeti devral artık
 hayda...
 ne nöbeti şimdi be
 ben halaydayım ama
 omuzbaşındaki uyuyor
 bu nasıl halay
 hava soğuk büzüşmüş iyice
 kleş elimde halay bitmiş
 meydan henüz yok
 nöbet var
 o zaman nöbete
 çaktım selamı sessizce
 nöbettekine
 vay be dedim
 vay olsun gözüm ne var dedi
 az kaldı dedim
 dedi ki neye
 zafere dedim zafere
 nasıl yani deyince
 bir meydanda halayla deyiverdim
 hadi ya dedi
 ne diyosun sen
 iyi bak görürsün dedim
 iyi görelim dedi
 öyle yok hemen
 önce varılacak yere varılacak dedim
 şöyle bir kucaklayıp sarstı
 varılacak elbet dedi ve gitti

tamam ama nasıl yazsaydık yani
şiiirse şiir işte
varılacak yere mutlak varılacak
çentik mentik ama
halayda görüşelim halayda
bizim birlik
kalktı göç eyledi
hasret dağlarına doğru
zaman bulursam eğer yazarım devamını

GÜLÜMSEYELİM

Dokundun mu ayaz gecelerde
 çeliğin hasına?
 Belki biliyorsun
 belki bilmiyorsun,
 Üzülme, bileceksin!
 Hassas olur tetik,
 yüzümüzde gülümsemeyle dokunuruz
 dünyaya ve ona
 suçlu bir kurşun alnımıza saplandığında
 yine de gülümseriz.
 Döğüşmek ciddi iştir,
 gülümsemeden olmaz.
 Gönül işidir kavga,
 gönüllülük işi.
 Kavgaya gönlümüz,
 gönlümüze sevda düşmüş
 gayrı yürüyelim...
 Şimdi biliyorsun,
 güzelliği savunmak için,
 Kaf dağını yerle bir edip,
 ufkun uzaklaşan çizgisinde,
 zamana karışmak gerek...
 Gayrı gülümseyelim
 hadi yürüyelim.

YAĞMUR YAĞIYOR

Hızlı bir ısrarla sürmekte yağmur,
 düşüyor damlalar,
 tek tek
 veya birlikte
 ne farkeder ki?
 düşüyor damlalar aniden
 beklenmedik ama bilinmez değil
 düşüyor gözlerime
 namlu ıslanıyor
 bizse yağmurda yürüyoruz
 gök gürlüyor, damlalar hızlanıyor
 şimşekler gökyüzüne dönmüş gözlerde çakıyor
 Düşüyor damlalar
 yakalayabilir misin?
 ele gelmez
 ele geçmez damlalar
 oysa hızlanmakta yağmur
 belli ki bitmeyecek yakınlarda
 ...

Evlerin kırmızı kiremitleri ıslanıyor

bacalarda ipsel bir duman
bir çizgi
koşuşturuyor bazıları
kaçıyorlar belki de
ıslanmamak çare mi?
ne koruyabilir, hangi korunak
yılgınlık şemsiyesinden başka

...

Düşüyor damlalar yüreklere
toprak suya kavuşuyor
çoşuyor aşkla
aşkla düşmek
düşüp de yitmemek
yeniden sevdıyla doğmak
düşüyor damlalar
doğuyor birbiri ardı sıra
yük katarı gibi yükleyip alemini
aleme düşmekte ufacık su damlası
damlanın suyu gözyaşı mı ola?
düşmekte hızla
gök yere inmekte umutla
yüreğe
damlalar düşmekte

Yürek?
 doruklara tırmanan bir gerilla
 kentin ortasında eylem koyanlar
 vardiya dönüşü
 vardiya girişi işçiler
 bozkırda nasırlı eller
 okuldakiler
 yük taşıyan yüklü kadınlar
 erkek, yaşlı, genç, ana
 ağlamasıyla gülmeğe hazır bebe
 veya hepsi birlikte
 yürekte
 ülkemde yüreklerden kan damlıyor
 sırası gelince bir bir düşüyor
 damlalar yüreğime
 düşen kan damlası oysa
 kan!
 süzülen yalın bir nehir
 girip çıkan alnına
 kurşun bu delip geçen
 kan damlıyor
 oysa bulutlar kızılın kızılı
 bulutlar gebe
 bulutlar ağlıyor
 Gece karanlığında hasrete bir adım kala
 başlıyor bu durdurulamaz akış
 Toprağa sımsıkı sarılıp
 dağlardan sokaklara
 damlalar sulara
 su nehire
 nehir sele
 çağılayanlar deryalara kavuşuyor
 bir ananın gözünden düşen bir damla yaş
 dünya damlıyor
 düşerken suya halkalar yayılıyor
 ...

umuttan ve ufuktan gelenler var
gün dalgalanıp doğmakta
namlu ıslanıp parlıyor
tetik parmağa hasret
damlalar düşüyor hala
düşsek de damla gibi hasret bitecek
yürüyelim şimdi yağmurlarda

ÇOCUKLAR ERKEN BÜYÜR

Sevcan'lara...

geleceğim ben
geleceğim bir gün
bak bana
ben bir gün büyüyeceğim de
illa ki büyüyeceğim ama
yolu yok, yok, yok
ben mutlaka büyüyeceğim
bakma şimdi emekliyorum
yakında kalkıp yürüyeceğim
hemde hızla koşacağım sonra
bir de silah kuşanacağım
ama illa ki büyüyeceğim
hem
çocuklar erken büyür de mi?
ülke kadar, dünya kadar
büyüyeceğim işte
büyüyeceğim
elimden tut yürüyeceğim

Ölümü de zulümü de yenen CAN'larımıza

Ölüm Orucu Savaşçalarına...

“Ölürse ten ölür, can'lar ölesi değil”

Mevlana

tene değil, cana vurgunuz
can'lara aşkımızdandır sonsuzluğumuz
halaya duralım canlar aşkına

can'lar ölesi değil
sevdamız canadır tene değil
semah dönelim canlar aşkına

can'ların sonu yok ten ölür
ölümde güzelleşir ten ölür
horon tepelim canlar aşkına

can'lar bir olunca halay bizim
can'lar halaya durunca zafer bizim
vuralım canlar aşkına şimdi
vuralım canlar aşkına
vuralım canlar
vuralım...

ARABESK AŞKLAR İÇİN SATIRLAR

-1-

yüzyıllara direnmiş ağaçtı
 ne sel
 ne rüzgar
 na soğuk
 ne sıcak
 yıkılmamış
 yılmamıştı
 yüzyıllardan sonra bir gün
 bir an belki
 koskoca dallarının ucunda filiz veren
 çiçeğe
 bakakaldı...
 bir bakışlık anda doğan aşk
 varsa buydu!
 hikaye bu ya
 bir bakış baktı kalbimi yaktı
 ama ağaç gerçeğe bakamazdı
 kördü
 bir bakışlık anda doğan aşkı
 çiçek büyüdü
 serpildi
 meyva oldu durduk yere
 hamdı olgunlaştı
 ihtiyacı kalmadı ağaca
 dallar değil eller tutsun istedi
 atıverdi aşağıya kendini
 önce bir el
 sonra iki dudak
 bir de ağız
 yedi onu
 çiğnedi
 yutkundu
 bir aşk ve ihanet böylece son buldu!

-2-

yüzyıllara direnen ağaç
 gece ihanetini gördü
 yıkıldı
 yıld
 ne sel
 ne rüzgar
 ne soğuk
 ne sıcak
 gerek kalmadı bunlara
 yıld
 yıkıldı ağaç
 bir bakışlık aşk
 ne tuhaf
 yüzyıllık ağaçları bile yıkar
 içten içe çürütür
 ya olgun meyvaya ne demeli
 görmemiş ağaca sonra
 yazık senin yüzyıllarına
 neyine bir bakışlık
 arabesk aşklar senin
 yıldın
 yıkıldın
 en sonunda
 yıkılan ağaçları keserler
 işte sende oldun bir odun
 ...

-3-

-delikanlıca sevda için-

dur!

şaşıрма

ama o çiçeği

-belki de bir demet yasemen-

koparma

koparıp sevdiğine uzatma

sevda

ne güzeldir

biliriz

ama sevda

çiçek değil ki koparıp sunasın

açıkça yiğitçe

hani içinden geldiği gibi

çiçek çakmalı gözlerin

yiğitlik kavgada olur bilirsin

kavgadan kaçana yiğit denmez

yiğit olmayan adam sevemez

delikanlıca değildir sevdası

olsa olsa amerikancadır

o da bizden uzak olsun

...

-4-

-korkularına sevgi kılıfı geçirenlere-

siz lüle saçlara tutunup
karanlık kuyulara indiniz
kaç kez söyledik size
susuz kuyuların dibi çamurdur
çamurun içinde ölüm
ihanettir
dinlemediniz
oysa hainler
hep aynı kuyulara iner
kimi lüle saçlarla
kimi korkudan atlar
ama siz bunu seçtiniz
istemezdik böyle olsun
ama ne yapalım
güle güle
yok artık geri dön size
çamurdan aşklar ihanet çukurunda biter
...

-5-

-bir sevda şiiri nasıl olur?-

göl şimdilerde ay
 güneşe meşaleler uzatıyoruz
 böyle olmadı biliyoruz
 şunun şurasında bizde şair değiliz
 ama nasıl anlatsak size
 kavgasız VE sevdasız bir hayatın
 çekilemeyeceğini
 ama dur!
 VE'nin sonrasını sonrası yapan
 VE'nin öncesidir ha...
 tamam olmadı yine
 ama dur!
 şair değiliz dedik ya...
 değiliz diye duracak da değiliz ama
 deneyelim bir daha
 yani demem o ki
 kavgam
 inancım
 silahım
 ne güzel şimdi
 bir de sen varsın artık

ama dur!
güzeli güzel kılan sıralamadır
sondan başa gitmez
baştan sona gideceksin
yani demem o ki
önce kavgam
kavgada sevdam
hah oldu mu ne...
bilmem oldu mu dersin?
duyar mısın?
ben şu dağdayım
sen nerdesin...
tamam lafı uzatmayalım
kavganın içindeyiz ya
artık verilecek çok söz yok
sözümüz baştan verilmiştir
silahım olduğu sürece
yüreğimdesin

ÖZGÜRLÜK DENİLEN NEDİR?

özgürlük;
dalgaların köpükleri kadar
beyaz
bir güvercinin kanatlarında
değil işte...
öyle sananlar olsa da
beyaz teslim rengidir
uçurmayın kuşları teslimiyete

özgürlük;
çırılçıplak bedeniyle
ölümüne direnen Yusuf'ta
gözlerinde kavga rüzgarlarında

ve özgürlük;
silahın namlusundan
yüreğinden
bilincinden
karanlığı yırtarcasına fırlayan
kurşunda
silahını düşürmediğin
sevdanı ateşlediğin sürece
senin
benim
özgürlük kavgada bizimidir!...

BERFİN

Bir kızım olacak yarınlarda,
 ahdım var kızım olacak,
 o özgür doğacak,
 ağıtlarla büyüyecek,
 benim kızım ninnilerle uyutulmayacak,
 buna gönlüm razı gelmez.
 Zafer türküleriyle halaya durmayı,
 ağız dolusu gülmeyi,
 bir de insanları sevmeyi,
 onlar için yaşayıp ölmeyi,
 anasından öğrenecek,
 doludizgin koşmayı...
 Yıldızcasına kızıl olacak yanakları,
 kara da olsa saçları
 güneş sarısı gibi parlayacak
 Özgür ve gülbüz olacak,
 ağıtsız ve acısız büyüyecek,
 damla düşmeyecek kocaman gözlerine,
 babasız büyüyen son çocuk olacak O...
 Bu nedenle çok sevecek anasını,
 kızımın ebesi devrim olacak,
 bir kızım olacak
 ama yok öyle, o özgür doğacak,
 adı BERFİN koyulacak
 ebesi devrim olunca
 halkım büyütecek
 Biz görmesek de olur,
 adı Berfin olsun yeter

KARANFİL HALAYI

-Bir karanfilli kızın destanıdır-

nasıl düşlenirse güzellikler
 öyle düşünüyoruz seni
 ne bir eksik, ne bir fazla
 öylesine, olduğun gibi...
 Barut kokularıyla tütsülenmiş saçlarını
 savurarak
 hani kendi halinde sesinle türküler yakarak
 denizleri çoşturan dalgaları bekliyoruz...
 çiçeklere zulalanmış bomba taşımanla
 etekte silah durur mu deyişinle
 eyleme koşarcasına gidişinle
 seni senle düşlüyoruz...
 Yaşamın altında ya da üstünde
 değil ki düşler
 düş düşebildiğin kadar düşlere
 denizde damla kaybolmaz
 umudunu yitirme...
 zamanın içinde, ortasında
 bir yerlerde
 Sana geliyoruz bekle bizi
 Kahraman'ın neslimize armağan ettiği yerde...
 fitili son kez yakacağımız gece
 o büyük günün gecesi
 karanfillerle geleceğiz...
 Bundandır karanfili sevmişliğimiz...

Karanfiller ses verdi
 sen yüreğime düştün...

1.

çiçekte karanfillerden vazgeçmezdin
 onlar da senden hiç vazgeçmedi
 -karanfil açan geceleri daha bir severim-
 dolaşıp durdun da yeditepeli kentte
 aradığını buldun sonunda
 kan kırmızı karanfiller
 ne çok vardı
 öbek öbek
 sırt sırta

yanyana
 sanki zafer gecesi ya da herhangi bir zaman
 şehitler halaya durmuştu
 biri “iyidir iyi” mi diyordu ne?
 Ansızın karanfil olanlar geçti de
 hüznünlendin
 geçiverdi hüznü rüzgarı sonra
 dağlardan kentlere gülümsemen indi...
 Bir gün mutlaka
 karanfil halayına duracaktın nasılsa?
 çıkıverdin dağlara
 seninle anılır buraları
 iniverdin kentlere
 yüreklere

aşıverdin zamanı.
 İrileşen ayakların irileşen yolları tepeledi
 zaman geçiyordu ya sıkıştı adımların ardarda
 ya yetişemezsem
 irkildin
 yetişmemek ne demek?
 cınladı durdu bu söz kulaklarında
 bir yıl önce geç kalmıştın da
 cınlatılmamış mıydı kulakların?
 işte geldin

yetiştin merhabaya
 insan böyle zamanlarda mı sever geceleri

-ben hala bilmiyorum
inan ve sorma-

yıldızlar daha bir kızıl
hep birden selama durmuşlar gibi
yıldızlara bakarak yürümek
zamanı durdurmuyor ki...

belki de selamlamıştı dostlar
geceyi aydınlatan güneş yüzleriyle
aceleyle her şey konuşuldu
yüreğin ağzına gelerek dinledin
ve kızardın
acaba görülüyor mu kalbim diye
başarılar dedi o
ve gitti...

-Dünyayı sırtlamıştı besbelli can dost-
nasıl gitmesin ki dedin
insan böyle zamanlarda mı sever
geceleri

İşte yine yalnızsın
yok, hayır
yıldızlar, utangaç kalbin, kabına sığmayan çöşkun
milyonların hıncı

ve birde karanfiller..
buysa yalnızlık
yalnızdın

Bu yalnızlıkta yürüdün
bir de çiçeklerinle
zulmün üstüne üstüne yürüdün ışıyan gecede
ellerinde güzelleşmiş karanfiller
bilmem ki ne zulasıdır

ne taşır bağrında
kızılığında gizli olan inançtan gayrı nedir?
insan böyle zamanlarda mı sever
geceleri

2.

Bu gece makyaj ve topuklu ayakkabılar,
 kirecin altında gülümseyen duvar yazıları
 balçığın örtmediği güneş gibi
 örtmemiştii ya güzelliğini, sadeliğini
 bilmem ki başka ne diyem?
 Topukludan nefret ederdin hep
 azıcık frapanda olmalıydın ama
 gecelere bulaşan tartışmalarınızı anımsadım
 bir de Nora Astorga'yı
 Köpek Vega Cruzu sonra
 İyi eyledi...
 ve biz o zaman Sandinista'yдық
 Sierra Maestra'da
 aynı barbudo olduğumuz gibi
 yüreğin şenlendi
 - Ah Nora sen hiç ölmedin-
 rolüne ısınmadan, kolay mı rol yapmak
 o gece en büyük oyuncu sendin
 insan böyle zamanlarda mı sever
 geceleri
 karanlığın uşaklarına yaklaştıkça
 belki kızıcaksın ama ne yalan söyleyeyim
 heyecanlandın
 Başarabilecek misin?
 şimdi bilmem deme sırası sende mi?
 Başarmak derdi hatırlarsın
 İstemek ve yapmaktır
 İstiyor muyuz?
 Niyazi ağbi istiyoruz ve başaracağız!
 Tamam
 anladım
 yürüdün zamanı aşarak...

ben bu yürüyüşü tanıyorum
 inan tanıyorum
 Tanya'da böyle yaklaşmıştı alman kampına
 ne çok severiz Tanya'yı değil mi?
 Tanya'larımızı
 Olcay'ı, Perihan'ı, Fintöz'ü, Eda'yı
 ne çok seversin savaş arkadaşlarımızı
 Biliyorum artık karanfiller sende
 ve bundandır karanfil sevmişliğimiz
 Sevinçten deliye döndün, ay gözkırptı sana
 aştın onları
 atlattın
 kandırdın
 Hangi dağ aşılmaz
 getirin kurtaralım yalnızlığından
 Hangi zorba şişinir güçlüyüm diye
 getirin ayna tutalım ona...
 Bu topuklular acıtmıyor artık ayaklarını
 tırmanıp bir yıldızı öpebilir
 zıp zıp zıplayabilirdin belki
 en çok da gülümsüyordun
 tadına vara vara anlatacaksın herşeyi
 yavaş yavaş
 meraklandırarak dostları
 ne kolay oldu
 aştın karanlığın uşaklarını...
 Sokak başları çevrilmiş
 aramalar sıklaştırılmış
 ne çıkar
 biz yaşamın soluğundayız
 aramalar, çevirmeler atlatılıyor işte
 insan böyle zamanlarda mı sever
 geceleri

3.

Beş dakika ne kısa ne uzun geldi
 zamanı birlikte yaşamak işte buydu
 tam anında yeryüzünü birlikte sarsmak
 ve sarsıntıyı önceden bilmek
 depresyon değil

afet hiç değil
 yürüyen zafer sesleriydi
 zorbayı yakıp-yıkan, kahreden
 bizim...

Zaman akıyor
 akarak geliyor, aşıyor, geçiyor
 geliyor
 insan böyle zamanlarda mı sever
 geceleri

Karanfillere zulalanmış
 karanfillerin koynuna sarılmış
 yerini sevmiş bir yürek, patlamaya hazır
 sevdiğine son kez bakar gibi mahzun
 bakıyor karanfillere

Belki de bundardır karanfili sevmişliğimiz

Soğuktan uyuşmuş ellerin saati kuruyor
 önce saat diyen sözleri anımsadın
 önce saat
 ne garip
 milyonlarcası uyanmak için kuruyor
 yetişmek için işe, güce
 sense yetişmek için değil değiştirmek için kuruyorsun
 kablolar da tamam
 her şey tamam

he heeey.... hey!
daha değil dedi sanki
işitdin mi rüzgarları
başını öne eğip kocaman gözlerle
daha değil diye tekrarladın
insan böyle zamanlarda mı sever
geceleri
karanfilleri ilk ve son aşklarının üstüne yaydın
zulasında aşkını gizledi karanfil
tik tak
tik tak
bir daha tik tak
serenadlar çaldı daha bir hızlanarak
sevdayla döndü zemberek
beş, dört, üç
zaman akıyor
uzaklaşmalı, ne de olsa söyleyecek çok sözleri olmalı
son kez baktı karanfillere
-hata yapmamış olsam-
gülümsedi, emindi
yürüdü
Geceyi böyle zamanlarda mı sever
İNSAN

4.

Çemberden çıkmalı, uzaklaşmalı
 karanfili sevdi, geceyi sevdi
 yoldaşları, kavgayı ve halkı sevdi
 ve yaşam onu bırakmamacasına seviyordu
 Dur!
 karanlığın uşağı bağıırıyordu, dur!
 durdurak yoktu artık
 zamanı kimse durduramaz
 koştu zamanla birlikte
 mekanizma sesi
 topukla koşulmaz ki
 ardarda rüzgarlandı çevresi
 vızıltılar daha bir sıklaştı
 daha değil diye düşündü
 ilk sıcaklığı hissettiğinde
 daha değil
 yıkamayacak hiç bir şey yere
 koşuşturmalar
 kurşunlar
 korkuyla geliyor düşman
 kolay mı inlerine girmişti
 bacakları
 kolları
 yüreği
 karanfil mi açıyordu ne?
 hissedilen her bir kurşun
 zamana katıyordu onu

tökezledi
 dizleri mi titriyordu ne?
 korkakların dizleri titrer diye düşündü
 sıktı dişini zamana akarken
 bir kez daha döndü geriye
 kahrolsun faşizm derken
 karanfil halayı düştü aklına
 kan kızıl karanfiller sıra sizin
 ve düşmeden yere
 yoldaşlar...
 Gökyüzü kızıla kesti
 kulakları uğultuyla doldu
 köpeklerin korkuyla kaçtığını
 uçuştüğünü
 parçalandığını
 yani hepsini gördün
 geçimişi ve geleceği tuttun ellerinle
 karanfile zulalanmış tik tak
 en büyük seranadını sana yaptı belki de
 karanfil mi yağıyor ne?
 kızıl yapraklar uçuşuyor, dağılıyor
 herkes aynı anda patlatmıştır
 ne güzel
 kıpkızıl başın karanfillerle çiçeklenmişti
 bir kez daha kafanı kaldırdın
 başarmıştın!
 hatırlarsın istemek yapmaktır...
 Savaşçıları gördün daha hızlı koşalım diyen
 yoldaşları sevdin
 Bundandır karanfili sevmişliğimiz işte
 karanfiller halayında sağlam vur ayağını yere
 ve bize de yer aç yanbaşında...
 insan böyle zamanlarda sever
 karanfilli geceleri...

“Varsa Cesaretiniz Gelin”in Sırrı

Tarih: 26 Eylül 1999

Yer: Ankara Ulucanlar Hapishanesi

Bu tarihte ve bu yerde devlet 10 devrimci tutsağı katletti.

Katliam saldırısında devlet güçleri devrimcilere tek bir soru sordu:

- Teslim mi olacaksınız? Ölecek misiniz?

Bu soruya ölümsüzlüğün sırrı ile cevap verdi devrimci tut-saklar:

- Öleceğiz!..

öleceğiz amma
 siz sanmayın ki yokolacağız
 bizim ölümümüz çoğalmaktır
 öbek öbek halay halay
 çoğalmak
 öleceğiz amma
 siz sanmayın ki mezarda yatacağız
 daha o anda bir namluya yerleşecek
 sizi çıktığınız pisliğe gömeceğiz
 öleceğiz!
 öyle bir öleceğiz ki
 göreceksiniz
 sizi rezil kepaze edeceğiz
 sizi ölüme, ölümü size gömeceğiz...
 öleceğiz!
 el etek öpmektense
 ölümün gül dudaklarından öpeceğiz
 pervasız asi bir tebessümle hemde
 çoğul çoğul çağlayacak
 alnınızın ta çatına saplanacağız
 anlaşıldı mı şimdi
 “varsa cesaretiniz gelin”in sırrı
 haydi bekliyoruz...
 kısa çöpün hakkını almak için
 haydi...

ULUCANLAR, KANLI BİR SEHER TÜRKÜSÜDÜR

1.
 bir gece geldiler Ulucanlar'a
 gece gelmek adetidir katillerin
 kuşattılar
 sinsi ve kalleştiler
 yüzleri maskeli,
 tanınmak istemezler çünkü,
 suçlarını bilir
 ve kapatırlar yüzlerini
 ve ansızın
 ve dört bir yandan
 saldırdılar
 tek tek ve toplu olarak
 taradılar, bombaladılar
 köpük sıktılar
 kurşunladılar
 yetmedi döktükleri kan
 tek tek işkence yaptılar
 ölümlere bile
 boğazlarını kestiler
 etlerini kopardılar
 kollarını kırdılar
 kan oluk oluk aktı
 gece güne, gün geceye döndü

analar morglara girdi
 kanlı çarşafılar açıldı
 tanıyamadılar oğullarını
 öz evlatlarını tanıyamadılar
 ağıtlar çığlık oldu
 gözyaşları yüreğe aktı
 kalanlar kendi yurdunda sürgün
 yaralılarını sürgünde aradılar

buldular
kanlı kapılar açıldı,
kanlı kapılar kapandı
tanıyamadılar oğullarını
öz evlatlarını tanıyamadılar
ne yüzlerinde deri kalmıştı
ne kırılmadık bir kemikleri
ana dedi bir ses
ana...
ana biz kazandık
“teslim mi olacaksınız” dediler
“yoksa ölecek misiniz”
öleceğiz dedik ana
öleceğiz...
kanımızla yazacağız tarihi dedik
ve halaya durduk kurşunlar altında
halaya durduk ana
halaya durduk
halaya...
haydi artık sil gözyaşlarını
biz kazandık bak
Ulucanlar kanlı bir seher türküsüdür şimdi
eser yüreğimizde
ve günü gelince mutlak
günü gelince ana
gelince...

2.

Hiçbir şey kalmayınca elde
 çıktık havalandırmaya
 tutuşup elele
 durduk bir halaya
 üstümüze kurşunlar yağıyor
 vurulup düşenleri
 halayın başına geçirip
 söylemekteyiz türkümüzü
 İsmet halay başı çekiyor
 Ahmet ve Aziz yanibaşında
 Habip, Ümit, Zafer,
 Önder, Mahir, Abuzer, Halil
 halayda omuz omuza
 omuz omuza yürüyorlar
 güneşe

“omuzdan tutun beni
 halaya katın beni
 düşersem bu kavgada
 dostu anlatın beni”

düşenlerimizin sayısı artsa da
 halay sürüyor
 kurşunlar yağıyor
 kurşunlar hiç durmuyor
 halay hiç bitmiyor
 düşüyoruz bir bir
 halay daha hızlı şimdi
 düşersem bu kavgada
 başka ne isterim ki
 güneşin sofrasındayız artık

DEDİLER VE DEDİM Kİ

evvel zaman içinde
develer pireydi henüz
ananım ninnileri ne güzeldi
büyüdüm ve ninniler sustu önce
gördüm yalanı utandım
gündüzünde şaşıp gecesinde vuruldum
vurdular alnımdan Süpermen'le
biz kötülerin düşmanı bilirdik
o bizi bombalamış bilemedik
yalanı hap yapıp yutturmuşlar
dolanı hamburger yapıp yedirmişler
Iraklı çocukların etleriymiş
MC.Donaldslarda hamburgerler
halkların akan kanı Colaymış bilemedim donakaldım

vuruldum anam vuruldum
 beynimden vurdular
 senin türkülerine tükürdüler
 ağıtlarını ağlattılar
 büyümez mi olaydım
 kirli donların bayrak olduğunu
 kirli bayraklara tavaf edildiği
 gördüm anam gördüm
 biz vaşingtonu portakal bilirdik
 kabeymiş anam vaşington, kabe
 yüz sürmeden orada
 el etek öpmeden orada
 horoz olunmuyormuş burada
 dondu kanım donakaldım
 bayraklarda dolar
 ellerde dolar
 vitrinlerde etler butlar
 gördüm öleyazdım baktım
 beyinlerin dolarla kiralandığını
 dolarla kullanıldığını
 dolarla doldurulduğunu
 gözlerimle gördüm
 yalanım yok ama yalan çok
 canım acıdı ta içimden vuruldum

dedim ki neden
 dediler ki kader
 dedim ki olmaz olsun
 dediler ki paran kadar
 dedim ki hastır lan
 dediler ki anasını
 dedim ki sattırmam ulan
 dediler ki en büyük suç
 dedim ki biz vaşingtonu portakal bilirdik
 dediler ki tövbe estağfurullah
 dedim ki yallah
 biz yine öyle bileceğiz
 dilim dilim dileceğiz
 bu sömürü bu zulüm bu alçaklık
 bitecek
 bu çark günü gelince kırılacak
 yalan susacak
 çektim Kahraman'ın kılıcı
 dedim ki,
 çekin ellerinizi anamdan
 bu vatan bizim
 bizim oğlum bizim
 kirli donlarınızı çektirmem çektirmem burçlarına

TÜRÜNÜN SON ÖRNEĞİ BİR HAİN'E

bir orospunun donunda
 ihanete bulandın ruhunu
 sen ulaşamazsın artık
 en bitimsiz sevdalara
 senin ruhunu pazarladın
 sattın kendini
 ne için?

yaşamak mı
 ne için?
 kaç yıl daha nefes alıp verirsin
 ne için?
 her şey bunun için
 mi...
 pis bir havayı içine çekmek
 mi...
 sahte aşklarda yitip gitmek
 mi...
 hepsi bu değil Mİ?

sana en büyük ceza
 yaşatmak kir içinde
 senin gibilerine kurşun fazla
 değmez
 bizim Ada'mızda size yer yok
 hadi kirliliğine geri dön
 asla çıkma yolumuza bir daha
 asla...
 ve unutma sen her gün
 her an öleceksin
 öleceksin
 ölecek...
 yaşamın kanunu bu
 doğayı durduramazsın
 o düzen değil
 ruhunu satamazsın
 alır ve gider
 ne kötü senin için değil mi?
 sen hergün öleceksin
 uyuz köpekler işeyecek sana
 mezar taşında
 ölmekten korktuğu için
 hergün öldü
 türünün son örneği
 bir haindi yazacak

SEVGİLİYE MEKTUP

bil ki
 düşe kalka geldim buraya kadar
 ne etler gördüm kasaplarda
 etler butlar göğüsler

ama bilesin ki
 etin değil insanın güzelliğini
 güzelliğin yürekte oluşunu
 yüreğe kavgada su verildiğini
 öğrenmem zaman aldı

bil ki
 sonuna kadar sevmeyi
 sevdikçe yiğitleşmeyi
 yiğitliğin kavgadan geçtiğini
 anlamam zaman aldı

bil ki
 sevdanın geri dönülmeyince
 yiğitliğin baş eğmeyince
 kavganın yürüyünce büyüdüğünü
 zaman aldı görmem

demem o ki sevgili
yüreğimin yerini
yürek saklı aşkı
ben sevdayı yani
yani adam gibi sevmeyi
partimle öğrendim
ama bir kez
bir kez öğrenince sevmeyi
öğrenince anlayınca görünce
sevdim seni
sevebileceğim kadar
sevdim seni umudum, onurum
sevdiceğim
sevdim seni umut kadar

TAHİR'İN BOYNUNUN BORCU

ne kadar çok satarsa
o kadar çok kazanacak
düzenin kanunu bu
değmez ömür boyu diyor
hiç bir malı kullanmaya
aşk...
alınır satılır artık
değiştirin değiştirin
eskiyen mallarınızı atın
can mal olmuş atın
aşk mal olmuş satın
ya ferhat'ın bundan mı boynu bükük
ya şirin buna mı ağlar
ferhat'ıda atın, şirin'ide satın
eskiyen aşklar yenisi ile değiştirilir
değiştirin
değiştirin
koşun yeni mallarımız piyasada

“bir şarkısın sen ömür boyu sürecek
“dudaklarımdan yıllarca gitmeyecek

eskidi eskidi bunlar
haydeee
yakalarsam... devri geldi artık
haydeee

ömür boyu süren ne kaldı
kavgadan başka
umut ve onurun kavgası bu
aşk ve sevdanın yüzakı
direnecek sevdamız bu düzene
çünkü savaşıcağız onunla
sevdanın aşkıyla yeneceğiz
söz sana yeneceğiz
aşkımız bir savaş
sevdamız bir direnç
umudu büyötmekse
Tahir’in boynunun borcudur

EN OLMADIK YERDE DOKUNURUM SAÇLARINA

toz dumana karışmış
 kurşunlar bombalar yağıyor
 vay ki vaaay
 eller tetikte namlu sıcak
 cenge durmuşuz ahenkle
 kurşunlar şarapnellere karışmış
 vay anam vay
 zulüm gelmiş üstümüze
 biz ki umudun oğullarıyız
 kalleslik yok bizde
 soyumuz mertlik soyudur
 önce düşünler açtı bu yolu
 umudumuz halkın umudu
 umudu karartmak için
 bombalar kurşunlar zulüm
 göz gözü görmez olmuş
 tut ki ölem ne ola?
 gözüm yüreğine akar
 kimselere göstermeden
 öper alnından telaşla
 saçlarına dokunur dokunmaz
 bir kurşun fırlar namludan
 zalimin alın çatına saplanır
 vaaay anam vay
 saçların mı tetik mi
 bu ne hal
 dokunurum şimdi dokunurum
 ışıltılı saçlarına
 umutsa bizim umudumuz
 halkın kurtuluş umudu
 bu kavgada bizim sevda da
 dokunurum şimdi dokunurum
 ışıltılı saçlarına

BERDAN'A...

kalender adamdı bizim Berdan
 yiğitti bir o kadarda
 yağız bir Arap delikanlısıydı
 gençti ama ne genç
 Dev-Genç'liydi o
 yürüdümü Ankara'ya sığmazdı
 öyle coşkuyla basardı yere
 Anadolu çocuğuydu Berdan
 yalanı dolanı bilmez
 hilesiz hurdasız işleri sever
 güldü mü ağız dolusu
 sevdi mi sonuna kadar
 kavgaya girmi mi ölene kadar
 öyle mert yani, öyle yiğit
 yusufçuk kuşlarından değil hani
 kalender adamdı bizim Berdan
 onuru yüksek gönlü alçak
 ve bundan alçakları sevmedi
 Ortadoğu yangın yerine kesince
 Conilerin uçakları tepemizdeyken
 tepemizdekiler vatan hainleriyken
 alçakların karşısına geçiverdi
 SDB'liyim dedi ve kuşandı
 vurdu, vuruştı
 sen onu eylemlerde görecektin asıl
 hele bir çekti mi 14'lüsünü
 dokundu mu tetiğe
 hele hele
 hey hey derdin öyle afili yani
 var mı namussuzluk ha...

işkence yapıp intihar etti mi denir
 katledip kına mı yakarsınız ha...
 sıra bizde
 sıranız geldi alçaklar
 var mı alçaklık...
 var!
 varsa bizimde Berdan'ınımız var
 öyle kalenderdi işte Berdan
 öyle yiğit
 Başına ödül koyup aradılar onu
 bulamadılar tabii
 o halkın içinde halk onun yüreğinde
 yani türküdeki gibi...
 bu yürek ne güne durur misali
 günü gelince duyduk ki Efe olmuş
 Berdan efe...
 Yakışır Berdan'a
 Şöyle kartal gibi kanatlanıp
 Şahin gibi süzülüp öyle
 hey gidinin efesi
 hey be...
 efelerin efesi olmuştu bizim Berdan
 Çakırcalı bir yanda
 Atçalı Kel Mehmed öbür yanda
 Sazda dede sultan
 irişt i işte Berdan
 görecektin o anı

Arap oğlu Ege dağlarında
 kardeşlik ormanına dalmış
 Anadolu burası
 anaların en bereketlisi
 koynu dolu dolu
 kan...
 koynu açlık...
 zulüm, sömürü...
 süt çekilmiş memelerinden
 kıran girmiş toprağına aşına
 madem ki hal budur
 vuruştu Berdan
 dan... dan... dan...
 sıktı düşmanın
 yüzgörümlüğünü kirletenlerin
 vatanın ırzına geçenlerin
 aman bilmeyenlerin
 aç gecelerin
 sarhoş alçakların
 bu allahsız düzenin
 bu namussuz düzenin
 bu alçak düzenin
 iki kaşının ortasından
 dan... dan... dan...
 dini imanı para olanların
 hakkından geligeliverdi
 bizim Berdan
 kara kaşlım kara saçlım
 kahkahası güzelim
 Arap oğlum, delikanlım, yağızım
 Berdan'ım...

geliyor halkın umudu
 kıra d ke vura  le geliyor
 ellerin dert görmesin Berdan
 derdi kader yapanlar seni görsün
 belas  oldun alçakların, hayınların
 vur Arap oğlu, vur
 dan... dan... dan...
 vurdu Berdan
 gözünü kırpmadan sekitmeden vurdu
 efelerin aşkıyla d ne d ne vurdu
 ah...
 yarım kalır mı türkü
 biter mi zeybek havası
 gümüşlü zurnalar susar mı
 saz telin kırılmadan yorulur mu
 ah...
 bir göz sabah  tutsak düştü Berdan
 ah demedi lanet etmedi
 kara kaşl m baktı yan yan
 attı içine ateşini
 yürek yandı kavruldu k z oldu
 y ğidim aslanım efem delikanl m
 acılar bileyledi yüreğini
 iki a z  keskin han ere döndü
 yandıkça su verdi  eli e

her gecenin bir sabahı yok mu
 yiğit yanmadan
 buğday derilmeden
 hamur pişmeden
 adam adam olur mu
 adam olmadan kavgaya durulur mu
 pişti Berdan acılarla
 yüreğini dağladı
 nice sonradır kaldır başını
 gözler aynı gözler
 köz gibi alev alev
 yanıyor Berdan yanıyor
 Ege'nin hapishanelerine sığmıyor
 ver elini kömür gözlüm İstanbul
 bu şehir ki adına İstanbul denir
 adı bir anlamı ikidir
 az şehre nasip olur böylesi
 bu kent
 zalimlerin orostopolluk
 halk kurtuluşçularının kavgası
 başkenti İstanbuldur
 Berdan kavgasının başkentine vardı
 vardı bir kış günü İstanbulu
 sokaklarında düşman kovaladığı
 caddelerinde eylem koyduğu
 silah kuşanıp tetik düşürdüğü
 İstanbul...
 gene sardı Berdan'ı
 açtı koynunu ona
 yiğitler için bir kentin koynu
 ya eylemli sokaklardır
 ya da hapishaneler
 it yatağı değil yiğit yatağıdır
 memleketin hapishaneleri
 yiğit yatağında bir yiğit
 Berdan...

kara sakalı kömür gözleriyle
hiç gitmeyen tebessümüyle
merhaba dostlar merhaba
Ben geldim, Berdan...
doğa baharla
istanbul Berdan'la uyandı
Merhaba...
gerillanın düğününe
halayların hasına
merhaba...
zulüm bu ya
hani derler ya
su uyur düşman uyumaz
bir an bile boş bırakmaz
saldırır kanını emmek için
saldırır saldırır saldırır
durmamacasına
hiç bitmez mi acep
yoksulluk yitip gitmez mi bir gün
gün yüzü görmez mi bizim çocuklar

biter gülüm dedi Berdan
 bitecek elbet
 günyüzü görecek bizim çocuklarda
 biter direnince
 görürler savaşınca
 anaların ağlamayacağı bir dünya
 bir dünya istiyoruz
 teslim almak kolay mı öyle
 biz varız...
 biz ki umudun oğulları kızlarıyız
 bizim andımız onur ve namus
 zulme karşı halay kuranlarız
 silah çatanlarız birde
 merak etme gülüm
 gül yüzlüm cancağazım
 silah çatıldıysa bir kez
 halay kurulduysa dağlarda
 yürekler alev alevse
 ateşi büyötmeye can gerek
 feda olsun sana canım
 canım gülüm vatanım
 seni çamura bulamak ne mümkün
 efelerin efesi açtı kollarını
 erkekçe çaldı zurnalar
 davullar zeybek vurdular
 dom dom dom
 dan dan dan
 bu gelen Berdan
 bizim adam
 anaların göznuru
 yavukluların saklı gözyaşı

dom dom dom
dan dan dan
bu gelen Berdan
kalender adam Arap oğlu
bizim adam
o Berdan'dı
alnı kızıl yıldızlı baştı
eğilmedi bir kez bile
boyuneğmedi zulme
efelerin efesi
sevdalıların en delikanlısı
o bizim kara gözlü Berdan'ımızdı
yaktı zulmü bir cigara gibi
bir çekişte bitirdi zalimi
ve saldı zafer ateşlerinin dumanını
düğüne hazırlandı heyecanla
tarih Temmuz 1996
yer Türkiye hapishaneleri
oğullarımız kızlarımız ölümsüzce
gönüllü oldular zafere
ve çıktılar bitimsiz bir eyleme
adı ölüm orucu hedefi zafer
sizleri de bekleriz zaferimize
diye yazdı davetiyelerinde

gönüllüler gerilla düğününü durdu
çoşkuyla sevdıyla elele tutuştu
meydanlar sarsıldı sokaklar yandı
zaferi şehitlerimizle kazanacağız
kazanacağız dedi Berdan
peki şehitler nerede...
ben dedi Berdan
ve çağırdı zafere herkesi
bir nehir gibi çağıldayarak
adım adım yudum yudum güle koşa
zafere erdi Berdan
Berdan...
bizim adam
Aygün'le, İdil'le,
Hicabi ve Hüseyin'le
Osman ve Müco, Yemliha ve İlginç
Hayati ve Tahsin'le
hepsi hepsi halayda
omuzomuza durdu zafer halayına
bak duyuyormusun geliyor sesleri

DEVİRİMİN NEFERLERİYİZ
ŞEHİTLERİN İZİNDEYİZ
BAYRAĞI BAYRAĞI KALDIR YUKARI
DEVİRİME GİDEN YOLDAN BİZ DE GEÇERİZ

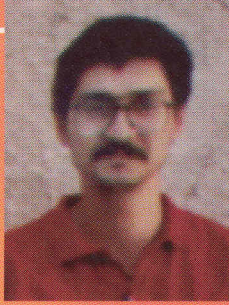
UMUDU BÜYÜTÜYORUZ
DEVİRİME CAN VERİYORUZ
BAYRAĞI BAYRAĞI KALDIR YUKARI
DEVİRİME GİDEN YOLDAN BİZ DE GEÇERİZ

halay sürüyor Berdan halay başı
bir gülücükle canını veriyor
canını zafere katıyor
canım gülüm Berdan
Berdan bizim adam
çalın zafer davulları
çalın zafer boruları
dalgalanın sancaklar
çekilecek tetik şimdi çekilsin
haydi efeler, cepheliler
dan dan dan
dom dom dom
Berdan bizim adam...
kalender delikanlım
Arabım yağızım yığidım
Gerillam, Dev-Gençlim, Cephelim
canım gülüm Berdan'ım
bak senin türkünü söylüyor rüzgar:

eğilmez başın gibi
 dağlar bulutlu efem
 gökler yoldaşın gibi
 sana ne mutlu efem
 oyna yanın cepkenin
 yansın güneşten tenin
 gül senin gülşen senin
 bayramın kutlu efem

bu bayram Berdan'ın
 bu bayram bizim
 bu bayram zaferin
 bu bayram ON İKİ'lerin
 haydi efeler, cepheliler
 düğün bayram bugün
 şimdi çekilecek tetik
 kurşun gideceği yeri bilecek
 dan dan dan
 dom dom dom

yanmış ve vurulmuş
cesetlerimize iyi bakan
bir tebessüm görülecek
bir bahar gecesinde
kanla yazılan
zaferin gülümseyiştir o...

Ümit İLTER, 1967'de Adıyaman'da doğdu. Aslen Mersin Silfike'lidir. Babası memur olduğundan Anadolu'nun bir çok ilini dolaşmıştır. Kandıra'da ortaokul yıllarında devrimcilerle tanışır. Lise yıllarında artık bir devrimci sempatizanıdır. Ama ülke 12 Eylül'ü yaşamaktadır. Aktif bir devrimcilik yapma olanağını bulamaz.

Lisede tiyatro ve edebiyata ilgi duyar.

1984-1985 yıllarında İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girer. Üniversitede devrimcilerle tanışır. DEV-GENÇ safalarında yer alır. Devrimci hareketin yeni yeni toparlanmaya başladığı bu süreçte gençlik hareketinin yeniden örgütlenmesine önderlik eder. Bu faaliyetleri nedeni ile 1987 'de tutuklanır. Tutukluluk sürecinde Bayrampaşa Özel Tip'de tek tip elbise direnişinin içinde yer alır. Direniş başarıyla sonuçlanır. Tahliyesinden hemen sonra gençlik hareketinin o süreçteki en büyük direniş hareketi olan 14 Nisan gösterilerini örgütler. Ve bu direnişin önderliğini yapar. Bu direnişten dolayı tekrar tutuklanır. Bir kaç ay sonra tekrar tahliye olur.

Artık illegal mücadele içindedir. 1991'de İzmir'de iki arkadaşının şehit olduğu çatışmada yaralı olarak tutsak düşer. Yaralı hali ile işkenceye götürülür, işkencede direnir. Bu tarihten sonra Buca, Aydın ve Ümraniye hapisanelerinde tutsak olarak yaşar. Tutukluluk koşullarında düşüncelerini ve mücadelesini sürdürür.

Ümit İlter, 19-22 Aralık 2000 büyük hapisaneler katliamında Ümraniye'deydi. Bu katliamda yaralı olarak kurtuldu. İşkence gördü ve Kandıra Nazi kampının tek kişilik hücrelerine atıldı...

**Ateşi çoğaltmak için
yakmak gerek**

...

**yaşamı çoğaltmak için
ölmesini bilmek gerek**